

שתדלנות: גולדה משמחת מענותיה בכני הארימאן

עם ישראל. מאחר שבין נכונה פעם לאיום מצריים תכיר בגרמניה הקומוניסטית, אין כל סיכוי שתהיה גיבורה גדולה יותר בהזמנות אחרת. מעתה ואילך יהיה קיים וטו מצרי, ברור וגלוי, לגבי כל יחסייה של בון עם ישראל — בשטח המדיני, הצבאי, וגם הכלכלי.

הוא יצר תקדים מדיני מסוכן ביותר לעתיד ישראל. כל מדינה בעולם שמה לב לעובדה שאחת המעצמות הגדולות בעולם אינה יכולה לעמוד בפני הלחץ הערבי, ונאלצת להתכנר לישראל. וזאת דחקה המדינה שחבה לישראל את החוב המוסרי הגדול ביותר. והו צעד

ארצות-הברית רואה את ה-מעשה בעין טובה. סוד גלוי הוא, מזה זמן רב, שושינגטון מחפשת דרך עקיפה לחסל את דוקטרינת האלשטיין (העקרון הקרוי על שם דיפלומט גרמני בכיר, והקובע כי גרמניה המערבית תתק את יחסיה עם כל מדינה שתכיר בגרמניה המזרחית). כי ארצות-הברית רוצה בביצור הדוקים בשלום עם ברית-המועצות, וההתעלמות מקיום גרמניה המזרחית הפכה מכשול חשוב בדרך זו. מאחר שאמריקה עצמה לא יכלה לעשות שום צעד לקראת הכרה בגרמניה המזרחית, נרמז לא פעם כי היתה שמחה אילו מישהו אחר היה עושה את

אורי אבנרי

הצעד הראשון. לכן לא קילקלה הזמנת אולברייט את יחסי קאהיר-שושינגטון. אולי להיפך.

צרפת מרוצה מן המעשה. כל דבר המחליש את בון, מחזק את פאריס. אין ספק שדהיגול עודד את עבד-אלנאצר בכיוון זה, וכי הדבר יביא להידוק היחסים פאריס-קאהיר — על חשבון היחסים פאריס-ירושלים. (השבוע הודיע לאורור, עתון צרפתי חשוב ומוסמך ביותר, כי דהיגול החליט לשים קץ לכל צורות "העזרה הפעילה" של צרפת לישראל.)

זוהי רשימה תמציתית ומקוצרת של ההישגים. מה היה המחיר? אין מחיר.

המעשה לא עלה לעבד-אלנאצר דבר.

בון מאימת בהפסקת הסיוע הכלכלי למצריים. נשיא מצריים צוחק מכו. ובצדק. כי הדבר יעורר נגד בון את זעם אילי-

גדול, ואולי מכריע, לבידודה המדיני של ישראל.

הוא זכה להילה חדשה של יוקרה מדינית. העולם כולו ראה כיצד הוא נוחל בקלות נצחון גדול. הוא זכה להערצת ההמונים הערביים, הוכיח להם שהוא גבוה משכמו ומעלה מכל שאר מנהיגי ערב. יוקרתו תעלה באפריקה ובאסיה. הוא הפך דמות בינלאומית ראשונה במעלה.

הוא יגבה מחיר מפולפל תמורת השרות העצום שעשה לברית-המועצות. השאלה הגרמנית היא הבעיה מס' 1 של מוסקבה, והיא עולה בעיניה בהרבה על כל שאלה אחרת. מוסקבה רוצה לשמור על פילוג גרמניה, למען בטחונה שלה ובסתחון אירופה המזרחית. לשם כך עליה להביא את העולם להכרה בגרמניה המזרחית, כעובדת-קבע עצמאית. ביקורו של אולברייט במצריים, המדינה הלא-קומוניסטית הראשונה המזמינה אותו,

על הסתמנות

ההון הגרמניים, המייחלים לעסקים שמנים בשחקים הערביים. ומבחינה כלכלית גרידא, אין ההפסד שקול אפילו כנגד הסיוע הצפוי מגרמניה המזרחית, אסירת-התודה. שלא ל-

הוא בבחינת שבירת-הקרח, מעשה נחשוני, השחה למוסקבה כל מחיר. אפשר לסמוך על נשיא מצריים שיגבה את המחיר המלא, בשטח המדיני, הצבאי והכלכלי.

פעלה גם כסוכנת-משלוח של נשק אמריקאי, הנחיל בכך מהלומה רבה לרכש הישראלי. **הוא שם קץ לכל תקווה שגרמניה תכונן יחסים דיפלומטיים**

אלמר אולברייט, נשיא הקהילה ה-גרמנית הדמוקרטית, מבקר במצריים, מסייר ברחבי ארץ הנילוס, מקיים שיחות עם גמאל עבד-אלנאצר.

אחרל הארימאן, שליחו המיוחד של נשיא ארצות-הברית, מבקר בישראל, מסייר ברחבי ארץ התנין, מקיים שיחות עם מנהיגיה המדיניים של ישראל (כדברי קול ישראל): לוי אשכול, גולדה מאיר, שמעון פרס ורבי אלוף יצחק רבין.

להלכה: שני ביקורים דומים. **למעשה: שני ביקורים שאין ביניהם אף קורטוב של דמיון.**

הזמנת אולברייט למצריים היא מלאכת-מחשבת מדינאית. היא אחד המעשים המדיניים הגדולים של השנים האחרונות. יתכן שיש בה כדי להנחיל לרודן המצרי את תואר אחד המדינאים הגדולים של דורנו.

הארימאן לא הוזמן לישראל. הוא בא הדיונים עימו אינם בבחינת מעשה מדיני. אין הם שייכים למישור המדינאות. הם שייכים למישור אחר.

יתכן כי משרד-החוץ הישראלי אינו מבין את ההבדל. אם כן, אין בכך שום פלא.

כי משרד-החוץ הישראלי הוא הכל — חוץ ממשדר העוסק במדיניות.

שיעור לדוגמה

א וראה מה השיג נשיא מצריים במעשה יחיד זה של הזמנת המנהיג הקומוניסטי הגרמני לארצו. לא הישג אחד — אלא שורה ארוכה של הישגים, המש-לימים זה את זה, והמצטרפים למיפנה מדיני ראשון-במעלה:

הוא הכריח את גרמניה ה-מערבית להפסיק לחלוטין את היסיוע הצבאי לישראל. מאחר שגרמניה לא סיפקה רק נשק מתוצרת עצמה, אלא

מעשה מדיני: גמאל עבד-אל-נאצר מארח את אלמר אולברייט בקאהיר